

gyndte med at tale om, at vi kunde faa en tydelig Lov, som ikke kunde give Anledning til Misforstaaelse paa saa mange Punkter som den nuværende, og navnlig vil jeg anbefale, at § 14 bliver gjort til Genstand for Overvejelse i Udvalget.

Godskesen: Jeg kunde ønske at gøre nogle Bemærkninger om et Spørgsmaal, som har ganske særlig Betydning for den Kommune, jeg har den Ære at repræsentere, Frederiksberg Kommune. Jeg sigter til den mellemkommunale Beskatning. Der er faa Skatter i vor Skattelovgivning, der har været saa omdisputerede som den mellemkommunale Beskatning, navnlig Erhvervsskatten. Det har været vanskeligt at finde en virkelig rationel Begrundelse for de Resultater, man har opstillet. Almindeligt gives Begrundelsen jo saaledes, at Erhvervene dels høster Nytte af den Kommune, hvori de drives, idet de nyder godt af dens forskellige Indretninger, dels paafører den Udgifter ved at slide paa dens Veje o. s. v. og tilføjer den en Arbejderbefolkning, som kan volde Kommunen Udgifter i Retning af Fattigvæsen, Skolevæsen o. s. v. Det er imidlertid et stort Spørgsmaal, om den Betragtning er helt ud rigtig. I alt Fald gør den sig ingenlunde gældende i samme Grad paa alle Omraader. Der er adskillige næringsdrivende som Læger og Sagførere, som ikke i nogen videre Grad kan siges at høste Nytte af Erhvervskommunens Indretninger, end mindre at paaføre den Byrder, og for Funktionærernes Vedkommende kan sikkert hverken det ene eller det andet siges. Paa den anden Side bidrager de næringsdrivende til Erhvervskommunens Udgifter gennem Husleje, Betaling for Gas og Elektricitet o. s. v. Men for saa vidt man nu overhovedet vil bygge paa disse Betragtninger, forekommer det mig at være overmaade tvivlsomt, om det kan føre til, at man tager noget fra Opholdskommunen. Det vilde vist være mere rationelt at gaa den Vej, som nærmere er udviklet i Falbe Hansens Finansvidenskab, at have en Indkomstskat, som alene tilfalder Opholdskommunen, og ved Siden deraf en Næringsskat eller Indkomstkildebeskatning paa Erhvervene, som naturligvis saa tilfalder Erhvervskommunen, hvad enten den, der driver Erhvervet, bor i samme Kommune eller i en anden Kommune, ganske paa samme Maade som den kommunale Skat af fast Ejendom tilfalder den Kommune, hvori Ejendommen ligger, uden Hensyn til, hvem der ejer den.

Den Hovedbetragtning, man praktisk talt gør gældende, er imidlertid ikke disse mere teoretiske Momenter, jeg nys nævnedes. Det er simpelthen den, at man ikke ønsker, at Folk skal kunne unddrage sig Skatten i den Kommune, hvori de driver deres Erhverv, ved at flytte bort fra den. De skal, som man populært udtrykker det, ikke kunne tjene ved at flytte ind i et Skattely. Det er nu et Spørgsmaal, om den Betragtning er helt rigtig. For saa vidt Forholdet er det, at man ved en Flytning opgiver visse Goder og Behageligheder, opgiver at have Gas og Vand indlagt, opgiver at have W.C., Gadebelysning o. s. v., flytter over i en Kommune, som ikke har noget saadant, for derigenem at spare nogen Skat, er der vist ikke noget at sige til det. Der er ikke mere at sige til det end til, at den Mand, for hvem det er gaaet tilbage, eller som skal anvende Penge paa sine Børns Opdragelse, flytter fra en moderne Lejlighed til en gammeldags Lejlighed for at spare noget paa Huslejen. Derimod kan det med langt større Styrke gøres gældende, at man ikke ved at flytte bort skal kunne unddrage sig de Skatter, som ikke kommer igen i Form af Goder for een selv, men derimod kommer andre til gode, altsaa navnlig alle de sociale Udgifter.

Men for saa vidt man nu overhovedet tillægger disse Betragtninger Vægt — og i alt Fald i sidstnævnte Retning indrømmer jeg, der maa tillægges dem Vægt —, forekommer det mig, at den rationelle Vej at gaa vil være den, som er anvist i Regeringsforslaget af 1900—1901, hvor det foresloges at indføre en Forskelsbeskatning. Forholdet skulde være det, at Opholdskommunen kunde sætte en Mand i Skat af hans hele Indtægt, Erhvervskommunen kunde paaligne ham Skat af hele hans Erhvervsindtægt, men saaledes, at der i den Skat, han herefter vilde komme til at betale til Erhvervskommunen, skulde fradrages det Beløb, som han betalte af den samme Indtægt til Opholdskommunen. Forholdet vilde altsaa være, at fra Opholdskommunen gaar der intet, hvorimod Erhvervskommunen faar Forskellen i Skatten, men da ogsaa den hele. Hvis Forskellen i de to Kommuners Skatteprocent er meget stor, faar Erhvervskommunen ogsaa meget, og det blev, da Lovforslaget af 1900—1901 blev forelagt, udregnet, at i det hele vilde Erhvervskommunerne faa mere ud af Erhvervsskatten paa denne Maade end ved en Deling med Opholdskommunen. Men